

**Αποστειρωμένα λόγια
για ένα Ματωμένο Πόλεμο**

**...πως Να λες ψέμματα
& να κερδίζεις Πολέμους**

MAGGIE O' KANE

SUCKER★PUNCH

Το κείμενο που ακολουθεί, γράφτηκε από μια δημοσιογράφο, τη Maggie O Kane και δημοσιεύτηκε στην Κυριακάτικη Guardian το Γενάρη του 1995. Η μετάφραση, δακτυλογράφηση, επιμέλεια και λοιπή σκατοδουλειά έγινε από τον Ιάσων Π. το Δεκέμβρη του 1997. Ευχαριστίρια στον Άρη (Συλοκόποι...).

Τα πτώματα που συνοδεύουν το κείμενο, δεν είναι από τον πόλεμο του Κόλπου (καθώς από κει υπάρχει μόνο μια φωτογραφία νεκρού), αλλά από τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία (από όπου οι σικανές φρίκας είναι άφθονες στα media).

Η χρήση του κειμένου είναι φυσικά ελεύθερη.

Sucker★Punch, 1998

**Ύπουλο Χτύπημα
ΤΟ 31827
Αθήνα 10035**

ΑΛΛΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΛΟ ΧΤΥΠΗΜΑ:

- Υάννης και Άλλα Ζώα	σύλλογος διηγημάτων	800 σελ.
- Ghost Blitch	σύλλογος διηγημάτων	350 σελ.
- Η καταγωγή της Βουλγαρίας - Bob Black...		400 σελ.
- Γερμανία: Ο δαιμονικός κινηματογράφος του πολέμου - John Zerzan...		400 σελ.

ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΟΛΕΜΟ

Κάποιος μου έστειλε μια φωτογραφία πριν από δυο μήνες. Είχε τραβιχτεί στο αντιβομβιστικό καταφύγιο στο ξενοδοχείο Al Rasheed της Βαγδάτης, τη νύχτα που άρχισε ο πόλεμος του Κόλπου, τις 17 Ιανουαρίου, 1991. Στο πάτωμα του καταφύγιου ήταν διασκορπισμένες κουβέρτες και σε μια γωνία ένας γέρος χάιδευε το μάγουλο ενός παιδιού. Σε πρώτο πλάνο είναι τρεις ανταποκριτές. Όλοι μας γελάμε. Και γιατί όχι; Οι επαφές του CNN με το Πεντάγωνο μας έχουν πει ότι το ξενοδοχείο Al Rasheed, όπου έμεναν οι υπόλοιποι 34 δημοσιογράφοι που κάλυπταν τον πόλεμο, είναι έξω από τη λίστα στόχων των συμμαχικών αεροπλάνων. Είμαστε ασφαλείς στο κέντρο της μεγαλύτερης βρετανικής εξωτερικής ιστορίας μετά τα Φώκλαντς.

Περάσαμε καλά. Μια βρετανή δημοσιογράφος αγόρασε ένα κίτρινο αστέρι για το δωματίό της, αλλά κανείς μας δεν ανησυχούσε μήπως δεχτούμε χημικά αέρια. Οι κατευθυνόμενες οβίδες John Simpson άλλαξαν γωνίες και εμείς πίναμε μπύρα σε μια άδεια αίθουσα συνεστιάσεων. Κάποιες νύχτες ανεβήκαμε στους πάνω ορόφους για μια καλύτερη άποψη του σόου. Δείχναμε τους στόχους ο ένας στον άλλον. Μπροστινές θέσεις σε μια ζωντανή snuff monie, μόνο που δεν είδαμε καθόλου αίμα. Αστείο αυτό - κοντά 40.000 άνθρωποι πέθαναν σ' αυτόν τον πόλεμο και ούτε μια σταγόνα αίμα. Υπήρχαν κάποιες απότομες παρεμβολές, κόκκινες κηλίδες που ξεγλιστρούσαν από τη λογοκρισία, αλλά τις περισσότερες φορές είχε πλάκα: μυστικές σβίδες, έξυπνες βόμβες, ρουκέτες που αναγνώριζαν τον εγκέφαλο, εκλάμψεις φωτεινών τροχιών βλημάτων τη νύχτα. F-16 και παιχνίδια πολέμου.

Τη μέρα που τέλειωσε ο πόλεμος, σε ένα σταθμό λεωφορείου νότια της Βαγδάτης, έπεφτε το σούρουπο και ο δρόμος ήταν καλυμμένος από θρηνούσες γυναίκες. Οι Ιρακινοί επιβίωσαντες του «Turkey Shoot» στο Basra Road σερόντουσαν σπίτι με ανοιχτές πληγές. Οι γυναίκες τους έπεφταν πάνω στα στραπατσarisμένα λεωφορεία και φορτηγά, τραβώντας, εκλιπαρώντας, ικετεύοντας: «Που είναι; Τον έχεις δει; Δεν είναι μαζί σου;» Μερικές έπεφταν στα γόνατα στο δρόμο όταν άκουγαν τα νέα. Άλλες συνέχιζαν να τρέχουν από λεωφορεία, σε αμάξια, σε φορτηγά, γυρεύοντας τους άντρες τους, τους γιους τους, τους ερωμένους τους - τους 37.000 Ιρακινούς στρατιώτες που δε θα γυρνούσαν πίσω. Συνεχίστηκε για όλη τη νύχτα και ήταν η πιο απελπισμένη και συγκινητική σκηνή που έχω ποτέ δει.

Δυο μέρες αργότερα πέταξα σπίτι, με το κεφάλι μου ακόμα γεμάτο από τα πρόσωπα των γυναικών. Πήρα ένα τεύχος του Newsweek στο αεροπλάνο. Στο εξώφυλλο ήταν ο Schwarzkopf. Μέσα έδινε μια θριαμβευτική περιγραφή της επιχείρησης Basra Road - το πως ο ιρακινός στόλος είχε παγιδευτεί και σφυροκοπηθεί με βόμβες καθοδηγούμενες από laser. Έκλαγα στο αεροπλάνο, εν μέρει για τις γυναίκες στη στάση του λεωφορείου, και εν μέρει γιατί ήξερα ότι είχαμε κάνει τόσο σιχαμένη δουλειά με τον πόλεμο, την αλήθεια και το αίμα. Αυτή είναι μια ιστορία για το πως να λες ψέματα και να κερδίζεις πολέμους, και πως εμείς, τα media, ζευτήκαμε σαν 2000 γάδαροι στην παραλία και οδηγηθήκαμε μέσα στην άμμο για να δούμε αυτό που οι βρετανικές και οι αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις ήθελαν να δούμε σ' αυτόν τον

όμορφο, καθαρό πόλεμο. Και η ιστορία του πως, πέντε χρόνια μετά, συνεχίζουν να λένε ψέματα για το τι συνέβη σε χιλιάδες συμμαχικούς άρρωστους στρατιώτες που εκτέθηκαν σε χημικά όπλα. Ο χορός των ψεμάτων αρχίζει στο Σεντ Πήτερσμπουργκ, στη Φλόριντα, με δυο δορυφορικές φωτογραφίες που τραβήχτηκαν από μια εμπορική ρωσική εταιρεία δορυφόρων, τη Soyuz Karta.

Το Ιράκ εισέβαλλε στο Κουβέιτ στις 2 Αυγούστου, 1990. Το αμερικάνικο υπουργικό συμβούλιο συσκέφτηκε την ίδια ημέρα. Σ' εκείνο το σημείο, ο πόλεμος δεν ήταν κάτι παραπάνω από μια πιθανότητα. Ο Schwarzkopf θυμάται το προεπάρχον κλίμα στην αυτοβιογραφία του, *Δε Χρειάζεται Έναν Ήρωα*. Παραθέτει τον στρατηγό Colin Powell να του παρατηρεί: «Νομίζω ότι θα μπορούσαμε να πάμε στον πόλεμο αν εισέβαλλαν στην Σαουδική Αραβία. Αμφιβάλω αν θα πηγαίναμε στον πόλεμο για το Κουβέιτ». Μέσα σε λίγες μέρες η διάθεση στην κορυφή είχε σκληρύνει. Στην επόμενη συνάντηση του Schwarzkopf με τον Powell, του είπε να ετοιμαστεί για να πάει στη Σαουδική Αραβία. «Εμείνα έκπληκτος», λέει στο βιβλίο του. «Πολλά θα πρέπει να συνέβησαν από τότε που έφυγα από το στρατόπεδο David για τα οποία ο Powell δε μιλούσε. Ο Πρόεδρος Bush πήρε την απόφαση να στείλει στρατεύματα».

Αυτό που είχε συμβεί στο ενδιάμεσο ήταν ότι ο Πρόεδρος Bush είχε συναντήσει τη Mrs Thatcher σε μια διάσκεψη στο Aspen, του Colorado. «Σκλήρυνε την αποφασιστικότητα του Bush», ήταν ο τρόπος που το έθεσε ο τότε Υπουργός εξωτερικών, Douglas Hurd. Και ο Brent Scowcroft, ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφάλειας και τότε δεξί χέρι του Bush, συμφωνεί ότι: «τον σκλήρυνε... Αυτό που έκανε ήταν να του δώσει την βεβαιότητα ότι το δικό του ένστικτο ήταν σωστό».

Τις πρώτες εβδομάδες του Σεπτεμβρίου, η Αμερική και η Βρετανία οδηγούσαν την πορεία προς τον πόλεμο. Με κάποιο τρόπο, χωρίς κανείς να το καταλάβει, το κλίμα άλλαζε. Η αποχώρηση του Ιράκ από το Κουβέιτ από μόνη της δεν ήταν πλέον αποδεκτή. Νέες αποφάσεις είχαν υιοθετηθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας των ηνωμένων Εθνών ο Πρόεδρος Bush έφτυνε προσβολές για ένα νέο Χίτλερ στο Saddam Hussein μέσω του CNN.

Ο Bush και η Thatcher είχαν πάρει την απόφασή τους το καθήκον τους πλέον ήταν να πείσουν τον υπόλοιπο κόσμο ότι ο Saddam θα καταβρόχθιζε και τη Σαουδική Αραβία όπως και το Κουβέιτ. Αυτό το κατάφεραν, χρησιμοποιώντας αποδείξεις από δορυφόρους. Οι φωτογραφίες που είναι ακόμη απόρρητες στις ΗΠΑ (για λόγους ασφαλείας, σύμφωνα με το Scowcroft), έδειχναν περισσότερους από 250 χιλιάδες Ιρακινούς στρατιώτες να είναι συγκεντρωμένοι στα σύνορα με τη Σαουδική Αραβία έτοιμοι να ορμήξουν.

Για τους παρατηρητές του Ιράκ δεν έβγαζε νόημα. Παρόλο που ο Saddam αρχικά δεν υπολόγισε καλά τη σφοδρότητα της δυτικής αντίδρασης σε μια εισβολή στο Κουβέιτ, γρήγορα κατάλαβε το λάθος του. Ο πρεσβευτής στην Αμερική, April Glaspie, είχε υπαινιχτεί έμμεσα ότι μια μικρή εκστρατεία για να αρπάξουν δυο πετρελαιοπηγές δε θα προκαλούσε και πολλά προβλήματα, αλλά η κατοχή του Κουβέιτ από το Saddam δε θα γινόταν ανεκτή. Έλαβε το μήνυμα ότι το παρατράβηξε. Την επόμενη μέρα η εφημερίδα της Βαγδάτης δημοσίευσε μια φωτογραφία 10.000 Ιρακινών στρατιωτών που αιωραβιόντουσαν από το Κουβέιτ και ο Saddam Hussein

πληροφόρησε το Συμβούλιο ασφαλείας ότι είχε την πρόθεση να αποσύρει τα στρατευματά του και έδωσε την ίδια διαβεβαίωση και στο Βασίλιά Hussein της Ιορδανίας. Ήταν πολύ αργά. Η Thatcher και ο Bush είχαν ήδη πάρει θέση πολέμου. Το Βρετανικό και αμερικάνικο κοινό πειθόταν ότι ο Saddam ξεκινούσε μια τρελή Χιτλερική περιπέτεια για να καταλάβει τη Μέση Ανατολή. Έτσι, απόρρητες δορυφορικές φωτογραφίες, τις οποίες κανείς δεν είδε, παρατέθηκαν για να αποδείξουν τον ισχυρισμό. Μόνο που δεν το έκαναν.

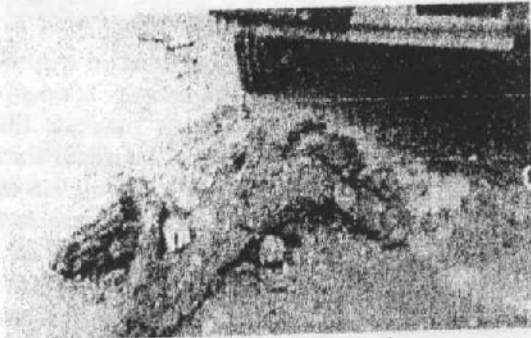
Το newsroom των Times του Σεντ Πήτερσμπουργκ στη Φλόριντα είναι στον έβδομο όροφο ενός από εκείνους τους αχαράκτηριστους, λειτουργικούς ουρανοξύστες στο κέντρο της πόλης που συνθέτουν την αστική Αμερική. Είναι μεγάλο, άσπρο, τέλεια αεριζόμενο και το κάπνισμα απαγορεύεται αυστηρά. Εκ πρώτης όψεως, δεν είναι το μέρος όπου θα περίμενες να αναδυθεί μια από τις πιο ασθισιακές ιστορίες των τελευταίων χρόνων: του πως η Αμερική χειρίστηκε από το διοικητικό επιτελείο του Bush ώστε να υποστηρίξει τον πόλεμο του κόλπου. Αλλά η Jean Heller ήταν υποψήφιος για βραβείο Pulitzer πέντε φορές και δυο φορές ήρθε δεύτερη, έτσι όταν ζήτησε άδεια για να δαπανήσει 3,200 \$ σε δυο δορυφορικές φωτογραφίες, η εφημερίδα την κάλυψε.

Η περιέργεια της Heller διεγέρθηκε το Σεπτέμβρη όταν διάβασε μια αναφορά για ένα εμπορικό δορυφόρο που ήταν σε τροχιά και έπαιρνε φωτογραφίες πάνω από το Κουβέιτ. Ήθελε να δει τι θα έβγαζαν οι μοναδικές ανεξάρτητες φωτογραφίες για την υποτιθέμενη μαζική συγκέντρωση ιρακινών στρατευμάτων στα σύνορα Κουβέιτ / Σαουδικής Αραβίας. Για 1.500 \$ τη φωτογραφία, η Soyuz Karta συμφώνησε να τις παράσχει. Αλλά κανένα ίχνος από τους 265.000 στρατιώτες και τα 1.500 τάνκς που οι Αμερικάνοι υπεύθυνοι είπαν ότι ήταν εκεί, δε μπορούσε να βρεθεί στις φωτογραφίες. «Ήταν τόσο καθαρές που στο αεροδρόμιο Riyadh στη Σαουδική Αραβία μπορούσες να δεις τα Αμερικάνικα αεροπλάνα να στέκονται με τα φτερά τους δίπλα-δίπλα», λέει. Πήγε τις φωτογραφίες για ανάλυση σε δυο ειδικούς. «Τις κοίταξα με ένα συναδελφό μου και οι δυο είπαμε το ίδιο πράγμα ακριβώς την ίδια στιγμή: 'Που είναι;',», θυμάται ο Peter Zimmerman ένας ειδικός στους δορυφόρους στο Πανεπιστήμιο George Washington.

«Μπορούσαμε να δούμε καθαρά τον κύριο δρόμο να οδηγεί κατευθείαν μέσα στο Κουβέιτ, νότια της Σαουδικής Αραβίας, αλλά ήταν καλυμμένος με αμμόλοφους από

τον άνεμο και ήταν φανερό ότι κανένα στράτευμα δεν είχε κινηθεί πάνω σ' αυτόν. Μπορούσαμε να δούμε άδειους στρατώνες όπου θα περίμενες να έχουν κατασκηνώσει όλες αυτές οι χιλιάδες στρατού, αλλά ήταν ερημωμένοι επίσης». Η Jean Heller έγραψε την ιστορία της για τους Times του Σεντ Πήτερσμπουργκ. Ξεκινούσε με τα λόγια: «Είναι καιρός να επιστρατεύσουμε την Agatha Christie στη Μέση Ανατολή. Ας το αποκαλέσουμε, *Η Υπόθεση Του Εξαφανισμένου Εχθρού*.» Κοιτάζοντας πίσω τώρα, η Heller λέει: «Αν η ιστορία είχε εμφανισθεί στους Times της Νέας Υόρκης ή στην Washington Post θα είχε ξεσπάσει η κόλαση. Αλλά αυτοί είμαστε, μια εφημερίδα της Φλόριντα, της παγκόσμιας πρωτεύουσας των συνταξιούχων, και τι υποτίθεται ότι ξέρουμε;»

Ένα χρόνο αργότερα ο Powell θα παραδεχόταν ότι εκτίμησε λάθος τα νούμερα. Δεν υπήρχε καμιά μαζική συγκέντρωση στρατιωτών. Αλλά μέχρι τότε ο πόλεμος είχε γίνει και είχε κερδηθεί και δεν είχε καμμία σημασία ότι η «απόδειξη» των αιματοβαμμένων προθέσεων του Saddam ήταν μια απάτη. Πέρα απ' αυτό, δεν ήταν το μόνο τέχνασμα που χρησιμοποιήθηκε για να πείσει τους δυσκολόπιστους.

Ο Robert Gray κάθεται ανυπόμονα στην τραπεζαρία του απεριποίητου Holiday Inn, στην Τάμπα της Φλόριντα, σχεδόν, αλλά όχι αρκετά καλά, κρύβοντας την περιφρονησή του στο περιβάλλον και στο γεγονός ότι η συνεντευξη μας τραβάει μέχρι αργά. Δεν θεωρείται τσάμπα ένας άρχοντας των δημόσιων σχέσεων. Την επόμενη μέρα μετά την εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ, ο Robert Gray δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από κάποιους κουβειτιανούς που ζούσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είχαν μια δουλειά για την επαχειρήσή του δημόσιων σχέσεων, Hill&Knowlton: μια δουλειά ενός εκατομμυρίου δολλαρίων τον μήνα -το μεγαλύτερο συμβόλαιο στην ιστορία των δημόσιων σχέσεων- βελτιώνοντας τη δημόσια εικόνα του ταλαιπωρημένου και πλούσιου από τα πετρέλαια εμιράτου.

Ο Robert Gray ήταν συνηθισμένος στο να εμφανίζει το καλύτερο πρόσωπο σε δύσκολους πελάτες: στους ινδονήσιους, στους κουβανούς του Μαϊάμι ενάντια στον Κάστρο, στην τουρκική κυβέρνηση κατά τη διάρκεια του Papa Doc Duvalier περιόδων, και στον Raoul Cedras, διάδοχο της μοναρχίας του Papa Doc Duvalier στην Αιτή. Είπε να στους Κουβειτιανούς και έβαλε τα 12 γραφεία του και τους 100 υπαλλήλους του να δουλεύουν όλη την ημέρα και να αναλίσκουν ένα λογαριασμό εξόδων ακόμα ενός εκατομμυρίου το μήνα. Η εταιρεία του απέδειξε ότι αξίζει μέχρι

και το τελευταίο σέντς. Καθώς το αμερικάνικο Κογκρέσο αγωνιούσε για το αν θα στείλει στρατεύματα στο Κουβέιτ, ο Robert Gray ήρθε με το χαριστικό χτύπημα. Νεκρά μωρά.⁴⁵

Τα νεκρά μωρά δεν είναι κάτι το καινούργιο. Κατά τη διάρκεια της γερμανικής εισβολής στο Βέλγιο στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ιστορίες κυκλοφόρησαν στην Αγγλία και την Γαλλία για μωρά στο Βέλγιο που σφάζονταν από Γερμανούς στρατιώτες που χρησιμοποιούσαν ξιφολόγχες. Πάντα υπάρχει μια ιστορία με νεκρά μωρά. Η ιστορία του πως τα Ιρακινά στρατεύματα, τις πρώτες ημέρες της εισβολής, μπήκαν μέσα στο νοσοκομείο Al Adan, πέταξαν έξω τα άρρωστα μωρά από τις θερμοκοιτίδες και τα άφησαν να πεθάνουν στο κρύο πάτωμα, ειπώθηκε γραφικά στο Κογκρέσο το Νοέμβριο του 1990 -πριν από μια κρίσιμη ψηφοφορία- από την Niyirah Al Sabah η οποία, άγνωστη στο ακροατήριό της, ήταν η κόρη του Κουβέιτιανού προξενείου στις ΗΠΑ. Στην δακρύβρεχτη μαρτυρία της, είπε ότι είχε δει την αγριότητα των Ιρακινών στρατευμάτων όταν δούλευε ως εθελόντρια στο τμήμα μητρότητας.

Περίπου 100 γιάρδες από την πρόσοψη του νοσοκομείου Al Adan στην πόλη του Κουβέιτ βρίσκεται ένα λευκό, δίπλο, κτίριο που στεγάζει περίπου 50 νοσοκόμες. Η νοσοκόμα Myra Ancog-Cooke είναι Φιλιπινέζα. Έξι μήνες μετά το τέλος του πολέμου, τη βρήκα να δουλεύει ακόμη στο νοσοκομείο. Έβαλε τσάι και είπε την ιστορία της - μια ιστορία που για μένα έσπειρε τους πρώτους σπόρους υποψίας για τις ιστορίες και τις μισές αλήθειες που σηματοδότησαν το κατασκευάσμα του πολέμου του κόλπου. Μια αφοσιωμένη καθολική, εξήγησε ότι ήταν καθήκον της και θέλημα Θεού να μείνει και να φροντίζει για τους αρρώστους. Διορίστηκε στο τμήμα παιδιών και ανέλαβε εναλλάξ μαζί με την άλλη Φιλιπινέζα νοσοκόμα που έμεινε πίσω, τη Freida Contrais-Naig, να κοιμάται στο δωμάτιο με τις θερμοκοιτίδες μαζί με τα μωρά.

«Θυμάμαι ότι κάποιος πήρε τηλέφωνο και είπε «Κοιτάχτε το CNN, μιλάνε για μας». Κοιτάξαμε και ήταν παράξενο να βλέπουμε αυτό το κορίτσι να τους λέει για Ιρανούς που πήραν τα μωρά έξω από τη θερμοκοιτίδα. Είπα στη Freida, «Είναι αστείο, δεν την έχουμε δει ποτέ. Ποτέ. Δε δούλεψε εδώ». Δε σκεφτήκαμε και πολύ γι' αυτό, στην πραγματικότητα. Πιο πολύ ήμασταν ενθουσιασμένες που βλέπαμε το νοσοκομείο μας στην τηλεόραση». Αργότερα, η διεθνής Αμνηστία, η οποία επίσης εξαπατήθηκε από τη μαρτυρία, παραδέχθηκε ότι έγινε λάθος. Ο Andrew Whitley από το Middle East Watch το περιέγραψε ως κατασκευασμένο αλλά χρειάστηκαν μήνες για να βγει η αλήθεια.

Εντωμεταξύ, ο πρόεδρος Bush ανέφερε τα μωρά της θερμοκοιτίδας σε πέντε ομιλίες και επτά γεροντιστές αναφέρθηκαν σ' αυτά σε ομιλίες υποστηρίζοντας μια απόφαση υπέρ του πολέμου. Συνεπώς, η Hill & Knowlton ήταν απτόητη στο γεγονός ότι τα παγκόσμια media, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και το κογκρέσο των ΗΠΑ εξαπατήθηκαν από ένα 15-χρονο κορίτσι που είχε «εκπαιδευτεί» από μια εταιρεία δημοσίων σχέσεων. Ο Lauri Fitz-Pegado της Hill & Knowlton, ο οποίος ετοίμασε έξι μαρτυρίες που συνηγόρησαν στην ιστορία της θερμοκοιτίδας στο Κογκρέσο, είπε στον John Macarthur, συγγραφέα του The Second Front (Το δεύτερο μέτωπο), ένα βιβλίο για τη λογοκρισία στον πόλεμο του κόλπου: «Έλα τώρα, John, ποιος νοιάζεται

για το αν ήταν 6 μωρά ή δυο. Την πίστεψαν». Ο εισβάλλων Ιρακινός στρατός βίασε, δολοφόνησε και βασάνισε, και αυτό θέλουν να διαβάσει ο κόσμος.

Εκκλησιαστικά υπερβολικές αναφορές για χιλιάδες θανάτων έγιναν αποδεκτές χωρίς κριτική, καθώς η εταιρεία PR, χρησιμοποιώντας Κουβειτιανές επαφές μέσα στη χώρα, πέρασε λαθραία 24 βιντεοκασέτες στα πεινασμένα και χωρίς ερωτήσεις mass media. Το σήμα είχε δοθεί και η παλίρροια φούσκωσε προς την κατεύθυνση της εταιρείας Hill&Knowlton/ Κουβειτιανής Κυβέρνησης - τον πόλεμο.

Κατά κάποιο τρόπο κατά τη διάρκεια του πολέμου του κόλπου, η παρουσία τόσων πολλών ανταποκριτών και τηλεοπτικών συνεργείων έδωσε στο κοινό ότι μαθαίνουν περισσότερα απ'ότι οι γονείς τους και οι παπούδες τους, που κόπιαζαν πάνω από ασύρματους γεμάτους παράσιτα για ν'ακούσουν τα νέα από το μέτωπο στους παλιότερους πολέμους. Δεν το έκαναν όμως. Σ'ολόκληρο τον πόλεμο του κόλπου δεν υπήρχε ούτε μια φωτογραφία ή εικόνα τηλεόρασης ομοσπονδιακών στρατιωτών σε μάχη ή στο να κάνουν κάτι παραπάνω από το να γράφουν γράμματα στο σπίτι.

Ο στρατηγός Berni Scowcroft τώρα έχει το Συμβουλευτικό γραφείο Scowcroft, τρία τετράγωνα πιο πέρα από τον λευκό οίκο. Αντιλαμβάνεται την προπαγάνδα και την ανάγκη για δημόσια υποστήριξη: «Δεν ξέραμε ότι δεν ήταν αλήθεια τότε αλλά... Δε νομίζω ότι είχε και τόση σημασία τελικά. Ξέρω ότι δεν ήταν τόσο άσχημα στο Κουβέιτ όσο είχε δείχθει - αλλά δεν υπάρχει καμμία αντίρρηση ότι δεν επρόκειτο για εκδρομή και οι Ιρακινοί δεν ήταν και τόσο ευγενικοί στη μεταχείρισή τους του Κουβέιτ. Έτσι ήταν χρήσιμο στην κινητοποίηση της κοινής γνώμης...Ο ψήφος στη Γερουσία για την υποστήριξη του Προέδρου που ξεκινούσε πόλεμο, νομίζω ότι πέρασε με διαφορά πέντε ψήφων, κάτι τέτοιο. Υποθέστε ότι δεν είχε περάσει... Ήταν ένα σημαντικό θέμα, μια σημαντική διαμάχη στον κόσμο».

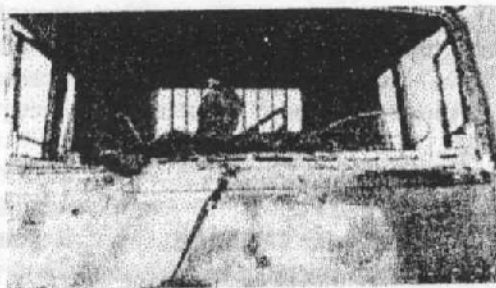

Στο ζενίθ του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, ο Lloyd George, είπε στον C P Scott, τότε συντάκτη της Guardian: «Αν οι άνθρωποι ήξεραν σ'αλήθεια τι συνέβαινε, ο πόλεμος θα σταματούσε αίριο. Αλλά φυσικά, δεν ξέρουν, και δε μπορούν να ξέρουν».

Το 1991, οι άντρες και οι γυναίκες που έκαναν τον πόλεμο σκεφτόντουσαν το ίδιο πράγμα και εισήγαγαν ένα σύστημα ελέγχου των media που κατάφερε να κρατά τη φρίκη του πολέμου μακριά από τις εφημερίδες και τις οθόνες της τηλεόρασης. Ένα όχι και τόσο εύκολο έργο όταν υπάρχει περίπου 2.500 προσωπικό των media που προσπαθεί να καλύψει την ιστορία.

Το σύστημα κυκλικής επιλογής αναπτύχθηκε στα Φώκλαντς από το Υπουργείο Αμύνης και έφτασε στο ζενίθ του στον πόλεμο του Κόλπου. Είναι πλέον στάνταρ πρακτική όταν δημοσιογράφοι έχουν να κάνουν με στρατιωτικές δυνάμεις της Αμερικής και της Βρετανίας ή του ΟΗΕ. Ο αμερικάνικος στρατός είχε 15 «υπενθυμητές» επί τω έργω για να κρατούν τους δημοσιογράφους στον σωστό δρόμο. Το σύστημα επιλέγει έναν αντιπρόσωπο από κάθε μέσο: έναν τηλεοπτικό ανταποκριτή, έναν αρθρογράφο εφημερίδας, ένα φωτογράφο. Οι χρισμένοι έπειτα πηγαίνουν κάτω από στρατιωτικές οδηγίες να αναφέρουν από το μέτωπο υπο συνθήκες αυστηρής λογοκρισίας και μετά πρέπει να περάσουν τις παρατηρήσεις τους στους υπόλοιπους δημοσιογράφους που περιμένουν πίσω στο ξενοδοχείο.

Ο δημοσιογράφος Lucy Speigle δίνοντας συνέντευξη στον John Macarthur λέει: «Υπήρχαν περίπου 10 ιστορίες που επαναλαμβάνονταν ξανά και ξανά 'Άφιξη των στρατευμάτων όχι αρκετά γράμματα' ο καιρός κάνει πολύ κρύο, κάνει πολύ ζέστη πολύ σκόνη, πολύ βρώμα γυναίκες πηγαίνουν στον πόλεμο' άντρας και σύζυγος πηγαίνουν στον πόλεμο' θα έπρεπε οι γυναίκες να πηγαίνουν στον πόλεμο;» Ο Kenneth Jerecke, ο οποίος τράβηξε την πιο διάσημη φωτογραφία του πολέμου - το πτώμα ενός στρατιώτη που είχε καεί στο Basra Road - έχει αποτραβηχτεί σε μια φάρμα έξω από το Σικάγο και σταμάτησε την κάλυψη πολέμων. «Πίστευα ότι άξιζε να ρισκάρεις τη ζωή σου για την αλήθεια. Το πρόβλημα ήταν ότι δε μπορούσαμε να την πλησιάσουμε». Η φωτογραφία του, παρόλο που δημοσιεύτηκε στον Observer εν μέσω μιας καταגיγιάς διαμάχων, αγνοήθηκε στις ΗΠΑ. Πόλεμος χωρίς αίμα.

Όταν ο λοχίας Joe Queen γύρισε στην πόλη του στο Μπράσον Σίτυ, στη βόρεια Καρολίνα, μετά τον πόλεμο του Κόλπου, το πρώτο πράγμα που είδε ήταν ένα μεγάλο πανό κρεμασμένο έξω από το ρεστωράν Hardees Burger, που έγραφε: «Καλώς ήρθες σπίτι Joe Queen». Ο Joe Queen ο οποίος παρασημοφορήθηκε με μπρούντζινο αστέρι, ήθελε να ηρεμήσει μετά τον πόλεμο, αλλά το Μπράσον Σίτυ δεν τον άφηνε. Ο Joe, 19 χρονών, πήγε κατευθείαν από το Desert Storm, για να γίνει ένας από τους πρώτους αμερικάνους στρατιώτες που διέσχισε τα σύνορα της Σαουδικής Αραβίας σε μια αρματομένη μπουλντόζα. Η δουλειά του ήταν να θάψει τους Ιρακινούς ζωντανούς στα χαρακωμάτά τους και έπειτα να περάσει πάνω από τα χαρακώματα κανοντάς τα πραγματικά λεία ώστε το υπόλοιπο του Big Red One (Ο Μεγάλος Κόκκινος) όπως λέγεται η Πρώτη Οπλισμένη Μηχανική Ταξιαρχία, να μπορεί να έρθει εύκολα και απλά πίσω του.

Ο Joe δεν ξέρει πόσους Ιρακινούς στρατιώτες έθαψε ζωντανούς στην πρώτη γραμμή. Αλλά πέντε χρόνια μετά, στην στρατιωτική του βάση στην Τζώρτζια, θυμάται καλά πως έγινε: «Η άμμος ήταν τόσο απαλή, ώστε με το που έβρισκε ο εσκαφέας την άμμο, απλά άνοιγε στα πλάγια, έτσι ποτέ δεν χρειάστηκε να ξαναπεράσουμε από πάνω. Έτσι πιγαίνεις με πέντε, έξι, επτά μίλλια την ώρα, απλά κινούμενος πάνω στο χαράκωμα... Δεν τον βλέπεις. Είσαι εκεί πάνω στην καταπακτή και απλά ξέρεις αυτό που πρέπει να κάνεις. Το έκανες τόσο πολύ ώστε μπορούσες να κλείσεις τα μάτια σου και να το κάνεις... Δε νομίζω ότι είχαν την παραμικρή ιδέα γιατί το βλέμμα στα προσωπά τους καθώς ερχόμασταν διαμέσου του χαρακώματος ήταν απλά ένα σοκαρισμένο βλέμμα».

Ένας από τους Ιρακινούς στα χαρακώματα ήταν ένας 30-χρονος επιστρατευμένος από τη Βαγδάτη. Το μικρό του όνομα είναι Yassin. Ζήτησε να μη γραφτούν τα στοιχεία του. Ο Yassin υπερασπιζόταν τη γραμμή στο Hafir Al Batin όταν, μέσα σε δυο μέρες, τρεις αμερικάνικες ταξιαρχίες έθωπαν με μπουλντόζες τους Ιρακινούς στρατιώτες. Σ' αυτή την έκταση της πρώτης γραμμής υπολογίζει ότι περίπου 300 Ιρακινοί θάφτηκαν ζωντανοί. Στρατιωτικές πηγές στη Βαγδάτη και στην Ουάσινγκτον τοποθετούν το συνολικό αριθμό των Ιρακινών που θάφτηκαν ζωντανοί στη διάρκεια του πολέμου ανάμεσα σε χίλιους και δυο χιλιάδες.

«Καθώς υποχωρούσα, είδα μερικούς από τους στρατιώτες να προσπαθούν να παραδοθούν, αλλά θάφτηκαν. Υπήρχαν δυο είδη μπουλντόζες, αληθινές, κανονικές, και επίσης είχαν τανκς και τοποθετούσαν κάτι σαν τον εσκαφέα της μπουλντόζας μπροστά τους. Μερικοί από τους στρατιώτες κινιόντουσαν προς τα στρατεύματα κρατώντας ψηλά τα χέρια τους για να παραδοθούν και τα τανκς έρχονταν και τους σκότωναν. Σκάβαν μια τρύπα στο έδαφος και μετά έθαβαν τους στρατιώτες και την κάλυπταν.

Πραγματικά δεν ξέρω πως να το περιγράψω. Ήμασταν φίλοι. Έφαγα με κάποιους από αυτούς, μίλησα με κάποιους από αυτούς. Δε μπορώ να εκφράσω το πως ένοιωσα εκείνη τη στιγμή. Ήταν φοβερό να το βλέπεις. Έμεινα εκεί για περίπου δέκα λεπτά. Είδα ένα στρατιώτη και το σώμα του απλά κομματιάστηκε από μια μπουλντόζα. Το πάνω μέρος ήταν στη μια πλευρά και το κάτω στην άλλη.»

Ανάμεσα στους επιλεγμένους ανταποκριτές που συνοδεύονταν στην περιοχή το επόμενο πρωινό ήταν και ο Leon Daniel της United Press International. «Υπήρχε μια ομάδα από περίπου 10 από εμάς με το Big Red One, αλλά ήμασταν υπο απόλυτο έλεγχο. Δεν ήξερα ότι οι μπουλντόζες ήταν μια τακτική που είχαν επιλέξει - κανείς μας δεν το ήξερε και κρατιόμασταν μακριά από αυτό».

Ο Joe Queen λέει τώρα: «Λυπάμαι γι' αυτούς που έμειναν στα χαρακώματα, αλλά έκαναν ότι έκαναν για τη χώρα τους, όπως θα κάναμε κι εμείς... ο στρατός μας εφοδίασε με αυτό το υλικό κι αυτό ήταν αυτό που ήταν σχεδιασμένο να κάνει». Όταν πρωτογύρισε σπίτι, μια από τις φίλες της μητέρας του που δίδασκε στο γυμνάσιο του Μπράισον Σίτυ, του ζήτησε να μιλήσει στην τάξη της. Τα παιδιά ήθελαν να μάθουν για τη άμμο. Ήταν η άμμος στο Ιράκ η ίδια όπως στην Αμερική; Ο Joe Queen είπε ότι δεν είχε άμμο, αλλά η μητέρα του έβαζε το σάκκο του και βρήκε αρκετή για να γεμίσει ένα ποτήρι. Έπειτα ο Joe Queen πήγε περιοδεία από σχολείο σε σχολείο για

μια βδομάδα, μέχρι που είπε σε κάθε τάξη τι έκανε στον πόλεμο και έδειξε σ' όλους την κούπα της μάνας του γεμισμένη με άμμο από τον περσικό κόλπο.

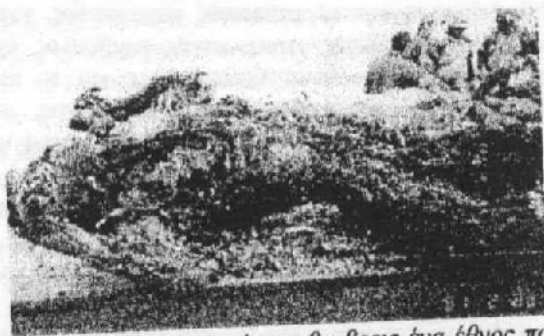
Το 1994, ο Bill Arkin, πρώην στρατιωτικός κατάσκοπος, για λίγο σύμβουλος της Greenpeace και τώρα ένας διεθνής στρατιωτικός σύμβουλος, έγραψε στο Υπουργείο αμύνης στην Ουάσινγκτον ζητώντας λεπτομέρειες για το πως οι ομοσπονδιακές δυνάμεις βομβάρδισαν με ναπάλμ ιρακινούς στρατιώτες στην πρώτη γραμμή. Απαντήσαν λέγοντας ότι δεν είχαν ρίξει ναπάλμ σε κανένα ιρακινό στρατιώτη. Ο Arkin έγραψε ξανά λέγοντας ότι ήξερε πως το έκαναν και, σύμφωνα με τη Συνθήκη Ελεύθερης Πληροφόρησης, είχε νόμιμο δικαίωμα στις λεπτομέρειες. Τρεις εβδομάδες αργότερα είχε μια απάντηση που επιβεβαίωνε ότι το ναυτικό των ΗΠΑ έριξε 489 βόμβες ναπάλμ «σ' αυτούς τους φτωχούς γαμιόληδες στα χαρακώματα» κατά τη διάρκεια του πιο καθαρού πολέμου στην ιστορία.

Ο Kareem Sami, 34 χρονών, που τώρα ζει στη Βαγδάτη, ήταν αρχηγός στο μέτωπο στο Hafir al Batim. Γνώρισε το βομβαρδισμό με ναπάλμ. «Με κάθε επίθεση μας χτυπούσαν με περίπου τέσσερις βόμβες, έτσι ήταν ένα ολόκληρο πεδίο φωτιάς. Τους περισσότερους δε μπορούσαμε να τους σώσουμε γιατί είχαν καλυφτεί από το ναπάλμ και καίγονταν αμέσως... λίγοι αρπάξαν ένα μικρό κομμάτι στο κεφάλι τους ή στο χέρι τους, έτσι μπορούσαμε να τους πετάξουμε άμμο και να τους σώσουμε από θάνατο. Ήταν κάποιος συγκεκριμένος φίλος, τον οποίο εκτιμούσα πολύ, τον οποίο είδα να καίγεται από ναπάλμ όταν βγήκε από το χαρακώμα για να πάει στην τουαλέτα. Δε μπορούσα να βγω από το αναχωμά μου γιατί οι επιθέσεις συνεχίζονταν. Θεωρητικά θα ήταν δυνατό να τρέξω έξω και να πετάξω το παλτό πάνω του ή κάτι, αλλά Δε μπορούσα γιατί τότε θα πέθανα κι εγώ. Ήταν μοναχογιός και είχε πολλές αδερφές να φροντίσει, και αυτό είναι που έκανε το θάνατό του ακόμη σκληρότερο. Με πλήγωσε εκείνη τη στιγμή και ακόμη με πληγώνει, ότι αυτός ο άνθρωπος πέθανε επειδή έπρεπε να πάει στο μπάνιο».

Η εντύπωση που δημιουργήθηκε από τις εξυγιασμένες συναντήσεις ενημέρωσης τύπου για «έξυπνους» βομβαρδισμούς ακριβείας ήταν λάθος. Οι περισσότεροι βομβαρδισμοί στον κόλπο έγιναν στο μέτωπο όπου χιλιάδες ιρακινών στρατιωτών, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν επιστρατευμένοι Σία και κούρδοι, βομβαρδίστηκαν μέχρι ισοπέδωσης από βομβαρδιστικά B-52. Περισσότεροι από 30.000 σκοτώθηκαν - τα εσωτερικά τους όργανα εξερράγησαν καθώς ειδικά σχεδιασμένες βόμβες ρούφηξαν όλο τον αέρα από τα χαρακώματα. Χιλιάδες επίσης πέθαναν στην υποχώρηση αφότου το Ιράκ είχε συμφωνήσει στη Μόσχα σε άνευ όρων αποχώρηση. Πέθαναν σ' αυτή το τελικό «turkey shoot» στο Basra Road, το οποίο, σύμφωνα με κάποιον που ήταν παρών, ανάγκασε το στρατηγό Powell να παρατηρήσει στην συνδιάσκεψη των τελευταίων σταδίων του πολέμου: «Θα πρέπει να σταματήσουμε τώρα. Οι πιλότοι μας σκοτώνουν απλά για να σκοτώνουν».

Ο Kareem Sami πιάστηκε στην πομπή των στρατιωτών και πολιτών που υποχωρούσαν κατά μήκος της οδού Basra, έξω από το Κουβέιτ. «Δεν το περίμενα. Ήταν η χειρότερη κόλαση Υπήρχαν νεκροί άνθρωποι στα αριστερά σου και στα δεξιά σου. Για μας ήταν ο Δρόμος του Θανάτου γιατί τόσοι πολλοί από τους συντρόφους

μας πεθάναν σ' αυτό το δρόμο, και ο εχθρός διάλεξε αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή της υποχωρησής μας για να μας χτυπήσει με το χειρότερο δυνατό τρόπο».

«Αν απλά σκάψεις κάτω από την επιφάνεια θα βρεις ένα έθνος που ακόμα νοιάζεται και ενδιαφέρεται και είναι ευγνώμων και υπερήφανο και δε θα ξεχάσει ποτέ».
Nicolas Soames, Υπουργός των Ενόπλων δυνάμεων και εγγονός του Winston Churchill. Εθνική Ημέρα, 1995

Οι βιογραφίες των Schwarzkopf και Powell μιλούν για τον εξέχοντα φόβο των μηνών πριν από τον πόλεμο του Κόλπου: το φόβο ότι το Ιράκ θα χρησιμοποιήσει τα χημικά και βιολογικά του όπλα. Κατασκοπευτικές πηγές τους είπαν ότι οι ιρακινοί είχαν κάνει επιτυχημένες δοκιμές ρίψεων οβίδων εξοπλισμένων με χημικά όπλα.

Παρόλα αυτά, απ' την αρχή του πολέμου, οι βρετανικές και αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις αρνήθηκαν να παραδεχτούν ότι χημικά, και πιθανόν και βιολογικά, όπλα χρησιμοποιήθηκαν σε μικρές δόσεις από τους ιρακινούς με στόχο να στείρουν τον πανικό ανάμεσα στα στρατεύματα, προκαλώντας προβλήματα υγείας αναμεσά τους - και, ίσως, να υπενθυμίσουν στους Bush και Thatcher τις συνέπειες αν προσπαθούσαν να το παρατραβήξουν.

Σε τέσσερις μήνες έρευνας, το Channel 4 και η Guardian αποκαλύψαν συσσωρευμένες μαρτυρίες ότι αυτά τα όπλα όντως χρησιμοποιήθηκαν και ότι χιλιάδες άρρωστοι βετεράνοι παλεύουν με εξασθενητικές ζημιές στο ανοσοποιητικό τους σύστημα που τους άφησαν ανυπεράσπιστους σε ένα ευρύ φάσμα ασθενειών. Οι αρχές ήταν γενικά δύσπιστες και χωρίς κατανόηση, απορρίπτοντας τα συμπτώματα ως «ψευδές σύνδρομο» και φολκλόρ του πολέμου του Κόλπου.

Ο λόγος που η χρήση των βιολογικών και χημικών όπλων σε υπο-θανάσιμα επίπεδα καλύφτηκε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή, δεν είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτός, με δεδομένο ότι ειδήσεις για επιθέσεις με χημικά αέρια θα είχαν αποθαρρύνει και τρομοκρατήσει τα συμμαχικά στρατεύματα. Αλλά πέντε χρόνια αργότερα, η επίσημη γραμμή παραμένει η ίδια εντωμεταξύ οι βετεράνοι υποφέρουν, σε μερικές περιπτώσεις πεθαίνουν, από μια ποικιλία ασθενειών που κυμαίνονται από συνεχόμενες νυχτερινές επιδρώσεις και κατάθλιψη έως καρκίνους.

Νωρίτερα αυτό το χρόνο (το 1995) το αμερικάνικο Υπουργείο Αμύνης εντέλει αναγκάστηκε, κάτω από τη Συνθήκη Ελεύθερης Πληροφόρησης, να δημοσιεύσει τα

επίσημα ημερολόγια πτήσεως στα οποία η Κεντρική Διεύθυνση του πολέμου κατέγραψε υποψίες για χημικές και βιολογικές επιθέσεις. Τα ημερολόγια αποκάλυψαν αναρίθμητες αναφορές από επιστημονικές ομάδες που πίστευαν ότι κατέγραψαν διχλωροδιαθυλοσουλφίδιο, λεβισίνη, σαφρίν, ταμπούν στο πεδίο μάχης. Οι αρχές στη Βρετανία και ΗΠΑ απορρίπτουν όλες αυτές τις αναφορές ως λανθασμένους συναγερμούς.

Οι δοκιμές, πάνω από 50 από αυτές, εκτελέστηκαν κυρίως από τους τσέχους. Κατέγραψαν αέριο νεύρων σε εννιά περιπτώσεις το λιγότερο και επαλήθευσαν τις ανακαλύψεις τους χρησιμοποιώντας ένα κινητό εργαστήριο. Και όμως οι αμερικάνοι και βρεττανοί είπαν στις μονάδες τους να «αγνοήσουν τις τσέχικες αναφορές». Μια αμερικάνικη χημική και βιολογική ομάδα στελνόταν σε τακτά διαστήματα για να επανεξετάσει τις ανακαλύψεις τους. «Οι αμερικάνοι είχαν λιγότερο σύγχρονα ελεγκτικό εξοπλισμό από εμάς. Συνέχιζαν να ελέγχουν τακτικά έως ότου όλα τα ίχνη των χημικών είχαν εξαφανισθεί ή διασκορπισθεί από τον άνεμο».

Σύμφωνα με τα ημερολόγια, οι βρεττανοί, γάλλοι και σοβιετικοί κατέγραψαν επίσης χημικά να παρασέρνονται από τον άνεμο από τους ιρακινούς βιολογικούς και χημικούς σταθμούς που βομβαρδίστηκαν. «Ο άνεμος όπως αναμενόταν έγινε επικίνδυνος και θα συνεχίσει να είναι». Μαρτυρίες της χημικής/βιολογικής έκθεσης συνηγορούνται από το γεγονός ότι χιλιάδες νεκρές καμήλες, πρόβατα και σκυλιά αναφέρθηκαν σε όλη την έκταση της σκηνής του πολέμου.

Ο James Tuite, ο συγγραφέας, δυο αναφορών στη γερουσία των ΗΠΑ πάνω στο Σύνδρομο του Πολέμου του Κόλπου, και βοηθός του γερουσιαστή Donald Reigle, ο οποίος ηγήθηκε της μάχης στις ΗΠΑ για να αναγνωριστεί το σύνδρομο, είναι πεπεισμένος ότι χημικά και πιθανώς βιολογικά όπλα ή ιοί γενετικής-μηχανικής χρησιμοποιήθηκαν από τους ιρακινούς. «Το μέγεθος της βιολογικής ικανότητας του Ιράκ κατέπληξε τη Δύση».

Ο Herb Smith, πονώντας φανερά και χρησιμοποιώντας μια αναστητική καρέκλα για να κινείται στο σπίτι του στην Ουάσινγκτον, υποφέρει από μια πλήρη κατάρρευση του νευρικού του συστήματος. Πριν τον πόλεμο, πέρασε το εξαντλητικό τεστ φυσικής κατάστασης του Ναυτικού. Είναι γιατρός και κτηνίατρος. Δυο περιστατικά τον έπεισαν ότι χημικά και βιολογικά όπλα ήταν παρόντα στη σκηνή του πολέμου. Το πρώτο το είδε στα περίχωρα της Πόλης του Κουβέιτ την ημέρα που απελευθερώθηκε τον Ιανουάριο του 1991: «Είδα πουλιά να πέφτουν κατευθείαν από τον ουρανό. Την επόμενη μέρα άνθρωποι μου έφερναν αυτά τα πουλιά γιατί ήξεραν ότι ήμουν κτηνίατρος».

Τρεις μέρες αργότερα συνάντησε ένα κοπάδι νεκρές καμήλες τρία μίλια έξω από την πόλη του Κουβέιτ. «Αυτό που με έκανε να υποπτευθώ όταν συνάντησα το κοπάδι των νεκρών καμήλων ήταν ότι είχαν μύγες πάνω τους. Οι νεκρές μύγες σημαίνουν πως, ό,τι σκότωσε τις καμήλες σκότωσε και τις μύγες ταυτόχρονα.» Ένας Ιρακινός χημικός μηχανικός και αποστάτης στη Βρετανία επιβεβαίωσε ότι ο Saddam είχε συγκεντρώσει χημικά και βιολογικά όπλα σε περίπτωση σύγκρουσης και εξήγησε γιατί πήρε στα monitor του ΟΗΕ τέσσερα χρόνια για να τα ανακαλύψει: «Τα

μετακινούνε συνεχώς. Τρεις μέρες εδώ, έξι μέρες εκεί, έξι ώρες εκεί. Είναι αδύνατον να τα βρεις όλα και υπάρχει ακόμα ένα 40% από αυτά κρυμμένα.»

Η Guardian και το Channel 4 έχουν μαζέψει στοιχεία απόπτων μαρτύρων από στρατιώτες στη Βρετανία και στις ΗΠΑ: στρατιώτες από διαφορετικές μονάδες που ποτέ δε μίλησαν μεταξύ τους, αλλά δίνουν την ίδια επιτακτική μαρτυρία για επιθέσεις από χημικά/βιολογικά όπλα.

Ο Roy Butler περνάει τον καιρό του ψαρεύοντας στον ποταμό Τσαταχούτσι που χωρίζει τη Τζώρτζια και την Αλαμπάμα, όπου μπορείς να πιάσεις σχεδόν τα πάντα με νυχτοσκώληκες, σκουλήκια με μήκος μισό από το χέρι σου. Roy και η γυναίκα του Phyllis είναι υλικό για το αμερικάνικο όνειρο. Κατάγονται από το γνήσιο απόθεμα της Αλαμπάμα. Το απόγευμα η Phyllis σπάει τα παγωμένα χοιρινά παϊδάκια για το μπάριμπεκιου. Αλλά η ζωή τους (σ.μ. ευτυχώς) έχει διαταραχθεί από μια αρρώστεια που έχει αφήσει τον Roy να αργοπεθαίνει. Η Phyllis δεν έχει κοιμηθεί μαζί του από τότε που επέστρεψε από τον πόλεμο, φοβούμενη μην κολλήσει τις αρρώστιες που τον σκοτώνουν.

Τη νύχτα της 20 Γενάρη, 1991, ο Roy Butler ήταν με την 24^η Ναυτικό Εφεδρικό Τάγμα σταθμευμένο στο Al Jubayl στη Σαουδική Αραβία, στο μεγαλύτερο λιμάνι για πολεμικές προμήθειες. Ξύπνησε στις τρεις το πρωί. «Ο ουρανός από πάνω μας άναψε σαν ένα γιγάντιο πυροτέχνημα. Σήμανε ο χημικός συναγερμός και τρέξαμε για τα καταφύγια. Την ώρα που έφτανα στο καταφύγιο μου, τα χέρια μου, το προσωπό μου, όλο το εκτεθειμένο δέρμα έκαιγαν. Τα χείλια μου άρχισαν να αναισθητοποιούνται. Και είδαμε αυτό το πράγμα που έμοιαζε με ομίχλη, σα βροχή. Στο καταφύγιο, μείναμε εκεί φορώντας τις αντιχημικές στολές μας. Υπήρχε ραδιοεπικοινωνία - παρακολουθούσαμε τη συχνότητα των βρετανών και τους ακούσαμε να λένε ότι κατέγραφαν διχλωροδιαθυλοσουλφίδιο και σαρίν με τους χημικούς τους ανιχνευτές.

«Το επόμενο πρωί, στη συγκέντρωση στους στρατιώτες είπαν ότι η έκρηξη ήταν από ένα τζέτ που έσπασε το φράγμα του ήχου και ότι οι συναγερμοί ενεργοποιήθηκαν εξαιτίας αναθυμιάσεων πετρελαίου... αναθυμιάσεις πετρελαίου ποτέ πριν δεν είχαν ενεργοποιήσει τους συναγερμούς. Και δεν ήταν ήχος από το σπάσιμο του φράγματος. Είμαι βετεράνος του Βιετνάμ, έχω συμμετάσχει σε μάχες, και ξέρω τι ήταν αυτός ο ήχος. Ήταν μια οβίδα που εκρυσνόνταν. Ο επικεφαλής αξιωματικός μας μας είπε να μην μιλήσουμε για το περιστατικό.»

Ο Richard Turnbull, ένας ηλεκτρονικός του αγγλικού στρατού που υπηρέτησε στον πόλεμο του Κόλπου, έχει εμφύσημα έπειτα από έκθεση σε χημικά όπλα σε μια βομβιστική επίθεση με Scud. Όπως ο Roy Butler, είναι άρρωστος για πέντε χρόνια, με συνεχή διάρροια, πόνο στις κλειδώσεις και άσθμα. Η γυναίκα του έχει μερικά από τα ίδια συμπτώματα. «Η οβίδα προσγειώθηκε περίπου 400 γιάρδες από τη θέση μας και όλοι οι χημικοί συναγερμοί ενεργοποιήθηκαν».

Ο Terry Walker, ένας βρετανός στρατιώτης στη ναυτική μονάδα, ήταν επίσης στο λιμάνι τη στιγμή της επίθεσης. «Ένοιωσα ένα τσούξιμο στο προσωπό μου. Τα χείλη μου αναισθητοποιήθηκαν και είχα δυσκολίες στην αναπνοή. Στην περιοχή μας υπήρχαν 27 χημικοί και νευρολογικοί ανιχνευτές και όλοι ενεργοποιήθηκαν. Δε

μπορούσα να φορέσω τη στολή μου αρκετά γρήγορα και ένοιωσα αυτό το πράγμα, ό,τι και να 'ταν, να καίει το κρανίο μου και τον αυχένα μου. Όταν το φόρεσα έμεινα κρυμμένος στα βράχια στο σκοτάδι. Ανέπνεα και σκεφτόμουν για το ότι θα πέθαινα και για τα παιδιά μου και για το τι θα κάνουν. Μετά ένας από τους αξιωματικούς ήρθε φορώντας στολή και φώναζε να παραμείνουμε στις στολές μας, είχαμε χτυπηθεί από χημικά. Την επόμενη ημέρα μας είπαν ότι δεν ήταν χημικά ήταν σπασίμο του φράγματος του ήχου και να μη μιλάμε γι' αυτό.»

Η Αμυντική Επιτροπή της Βουλής των Κοινοτήτων έκανε αναφορά για τη δυσχερή κατάσταση των βετεράνων του πολέμου του Κόλπου, στις 25 Οκτώβρη αυτού του χρόνου (1995). Ήταν ιδιαίτερα επικριτικοί για το Υπουργείο Αμύνης: «Νοιώθουμε αποστροφή για το γεγονός ότι χρειάστηκαν δυο χρόνια από την ίδρυση της Επιτροπής Ιατρικής Εκτίμησης - πάνω από τέσσερα χρόνια μετά τη λήξη του πολέμου του Κόλπου - για να σχεδιάσει έστω το Υ.Α. να συγκεντρώσει τα απαιτούμενα δεδομένα για την προώθηση μιας πλήρους επιδημιολογικής μελέτης». Σημείωνε επίσης αναφορές στρατιωτών ότι «επίμονες αιτήσεις προσωπικού για πρόσβαση στα δικά τους ιατρικά αρχεία δεν είχαν γίνει αποδεκτές» και αρχεία είχαν «διαγραφεί».

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου περισσότεροι από 70.000 βετεράνοι έχουν αναφερθεί ως άρρωστοι, 12 ειδικές μονάδες έρευνας έχουν ιδρυθεί. Στη Βρετανία, 795 πρώην-στρατευμένοι άντρες και γυναίκες λαμβάνουν νομικά μέτρα ενάντια στο Υ.Α. Σε προηγούμενους πολέμους, πριν την εποχή της βιολογικής και χημικής εξάπλωσης, ήταν εύκολο να διαπιστωθούν τα αίτια θανάτου των στρατιωτών. Την εθνική ημέρα, αυτή τη χρονιά, ο βασιλικής γενιάς Michael Mann, Πρεσβύτερος του Ονίντσον, διάβασε μια έκθεση του πως βρετανοί στρατιώτες πεθάναν σε ιαπωνικές φυλακές επειδή δεν τους δόθηκε φάρμακο για τη χολέρα.

Στη Βρετανία σήμερα, ο πόνος και ο θάνατος 4.000 ανθρώπων των ένοπλων δυνάμεων και των οικογενειών τους είναι πολύ λιγότερο δραματικός. Η πόρτα των επίσημων αρχών έκλεισε με δύναμη για τους βετεράνους του πολέμου του Κόλπου, όπως έκανε και για τα θύματα του Agent Orange στο Βιετνάμ και για τους στρατιώτες που χρησιμοποιήθηκαν για πειράματα με ακτινοβολίες στη δεκαετία του 1950. Όπως ο Πρεσβύτερος του Ονίντσον είπε την εθνική ημέρα «Πολλοί θα έλεγαν ότι είναι σωστό να ξεχάσουμε τις παλαιές φρίκες. Αλλά το να απορρίπτεις παλαιές εμπειρίες ανθρώπινης φύσης θα ήταν ένα μεγάλο λάθος.»

Maggie O' Kane.

Ο Πόλεμος του Κόλπου δεν ήταν μόνο μια ανησυχητική επίδειξη δύναμης και ένα απεχθές μήνυμα προς τον κόσμο, σχετικά με το ρόλο που θα αναλάβουν η Αμερική και τα Ηνωμένα Έθνη σε κάθε περίπτωση «ανυπακοής», προς τη Νέα Τάξη. Πέρα από τους Οπéδες μπάτσους-δολοφόνους, πέρα από τον αμελικτο σφαγιασμό χιλιάδων αθώων ανθρώπων (γύρω στους 40.000 πεθάναν στον πόλεμο, ενώ οι απώλειες από αρρώστιες, σσιτία και έλλειψη φαρμάκων λόγω του εμπάργκο στο Ιράκ συνεχίζουν να αυξάνονται ακόμη και σήμερα) το πιο ανησυχητικό σ αυτό τον πόλεμο ήταν το πως παρουσιάστηκε.

Το κοινό είχε την εντύπωση μιας αναίμακτης διαμάχης, ενός πολέμου που διαδραματίστηκε κυρίως σε στρατηγικό επίπεδο και σε στρατιωτικούς στόχους. Σαν ένα παιχνίδι εικονικής πραγματικότητας, η φυσική βία απουσίασε εντελώς από οποιαδήποτε αναφορά.

Ενώ ο εμφύλιος στη (πρώην) Γιουγκοσλαβία γέμισε τις οθόνες και τις ειδήσεις με διαμελισμένα κορμιά, και εκατόμβες άμαχου πληθυσμού, ο πόλεμος του Κόλπου ήταν αποστειρωμένος. Βέβαια οι γιουγκοσλάβοι σφάζονταν μεταξύ τους, οπότε το κοινό έπρεπε να βομβαρδιστεί με σκηνές σπλάιτερ, ενώ στον Κόλπο ήταν οι επίδοξοι αφέντες μας που έσφαζαν κόσμο, οπότε οποιαδήποτε αναφορά σε αίμα ήταν απαγορευμένη.

Χάνοντας όλο και περισσότερο οποιαδήποτε άμεση επαφή με το περιβάλλον μας, ενδιαμεσοποιώντας τις ζωές μας, παρακολουθώντας τον κόσμο όα μέσω των αισθησών μας, αλλά μέσω της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου και των εφημερίδων - περιοδικών, έχουμε ξεπεράσει το κρίσιμο σημείο ενδιαμεσοποίησης. Κάτι που σημαίνει ότι πλέον μπορούν να μας παρουσιάσουν την πραγματικότητα ακριβώς όπως θέλουν. Και δυστυχώς παγιδευμένοι μπροστά στα media, καταδικασμένοι να είμαστε θεατές, δεν υπάρχει κανένας τρόπος να μάθουμε τι πραγματικά συμβαίνει.

Ενώ οι αστυνομικές επεμβάσεις μισθωμένων δολοφόνων του ΟΗΕ στους απειθαρχους υπήκοους της Νέας Τάξης είναι πλέον κοινές, το επιτυχημένο πείραμα του πολέμου του Κόλπου θα χρησιμοποιηθεί στα σίγουρα και στο μέλλον. Ανεξάρτητα του πόσο βρώμικη και απάνθρωπη θα είναι η σφαγή σε κάποια χώρα-παραβάτη, το κοινό θα «βλέπει» (μέσω των media) «επεμβάσεις χειρουργικής ακρίβειας».

Και αν κάποιες κραυγαλέες απάτες έγιναν γνωστές (όπως αυτή με τον δύστυχο κορμοράνο που τα βαμπίρ των media βουτίξαν στην πίσσα για να αποθανατίσουν με μια φωτογραφία τους το μέγεθος της οικολογικής καταστροφής στον Κόλπο) ο κανόνας στα media είναι ότι αυτό που μετράει είναι η ποσότητα και όχι η ποιότητα. Δεν έχει σημασία αν δείξεις μια φορά την αλήθεια, όταν δείξεις δέκα φορές ψέματα: αυτό που θα μείνει θα είναι το ψέμα. Και η σύγχρονη τεχνολογία κατασκευάζει πολύ εύκολα ψέμα για μαζική κατανάλωση. Ποτέ άλλοτε στο παρελθόν, η κρατική προπαγάνδα δεν είχε τόσο ισχυρά όπλα.

«Ο Πόλεμος του Κόλπου δεν έγινε ποτέ», δήλωσε ο Baudrillard, καλά ασφαλισμένος μέσα στο καβούκι της μεταμοντέρνας κριτικής του. Και το κοινό δε μπορεί παρά να συμφωνήσει: αυτό που είδε στις οθόνες του τελικά, δεν ήταν πόλεμος, αλλά ηλεκτρονικό παιχνίδι. Και το πιο τρομακτικό είναι ότι το ίδιο θα βλέπει, όα μόνο σε μελλοντικούς πολέμους, αλλά και σε κάθε άλλη βαρβαρότητα, όπως συλλήψεις «τρομοκρατών», βασανισμός και δολοφονίες ανθρώπων από μπάτσους, φυσική εξόντωση κάθε διαφωνούντα με το δόγμα της σύγχρονης καταπίεσης.